

burde finde Sted, og man har antaget, at dette burde see i den Retning, som Indstillingspunktet under Nr. 3 viser, saaledes, at man nemlig først stillede som Gjenstand for Sagens 1ste Behandling Drøftelse af Forslaget i dets Almindelighed og med Hensyn til dets levende Grundsætninger, men at man derefter udstrakte den 1ste Behandling til, at Forslag til Udvaldselser og Tillæg eller andre Forandringer i Udkastet kunde indledes og korteligt forhandles. Det er jo ofte Tilfældet, at et Lovforslag er af den Bessaffenhed, at det egentlig ikke opfordrer Forsamlingens Medlemmer til almindelige Undersøgelser, og det er paa den anden Side aabenbart, at det maa ansees ønskeligt at forberede de Vædringsforslag, som man kunde ønske at fremkomme med ved 2den Behandling, og det er det, som Udvalget har håvt for Øie, at Opmærksomheden allerede ved 1ste Behandling kunde blive henledet paa de Vædringsforslag, hvortil der maatte findes Anledning, og som derefter vilde være nærmere at discutere og Gjenstand for Afstemning ved Sagens 2den Behandling. At den Udvidelse af Discussionen, som kunde finde Sted med Hensyn til 1ste Behandling, fik en saadan bestemt Retning, forsaavidt som den skulde gaae ud paa Lovforslagets enkelte Dele, har man troet at være ønskeligt, for at den ikke skulde svæve i det Ubestemte, men have et fast Formaal at henvende og rette sig paa.

Det Forslag, der er gjort til § 14, er vel ikke fremkaldt ved nogen Nødvendighed, der allerede har viist sig her i Thinget; Hensigten dermed er imidlertid at give Formanden en større Frihed i Henseende til at lede Afstemningen, saaledes nemlig, at han efter Sagens Bessaffenhed kan bestemme de Affnit, hvorover den specielle Behandling skal finde Sted, saaledes at han paa den ene Side kan samle de enkelte Paragrapher i Affnit tilligemed de til disse Paragrapher hørende Vædringsforslag, men ogsaa paa den anden Side, om han der til finder Anledning i vidtløftigere Love, hvor der forekomme Paragrapher af mere sammensat Bessaffenhed, kan dele de enkelte Paragrapher med de til de enkelte Dele hørende Vædringsforslag, og paa den Maade de Affnit, der vilde komme til at fremgaae af en saadan

Deling af de enkelte Paragrapher. At en mere omfattende Frihed i denne Henseende hviler i Formandens Haand, maa ansees særdeles ønskeligt efter den forskjelligige Bessaffenhed af de forskjellige Love, hvorom der kan blive Spørgsmaal.

Til § 15 er der gjort to forskjellige Indstillingspunkter, idet der har været Meningsulighed mellem Udvalgets Medlemmer. De fire Medlemmer af Udvalget have anerkjendt den Fortolkning af § 15 af Forretningsordenen, som den høitærede Formand har gjort gjældende, og, idet man har villet udtale dette med en forøget Tydelighed ved at indstille under Nr. 5, at det Ord „Forening“ forandres til „deres Forbindelse“, har man ved Siden deraf indstillet, at Forretningsordenen maatte faae et Tillæg, der gif ud paa at give Forhandlingerne paa dette Stadium, hvorom her er Tale, en videre Udstrækning, end Forretningsordenens § 15 efter vor Anskuelse hjemlede. Vor Indstilling gaaer nemlig ud paa, at „Thingets Medlemmer, dersom Udkastets oprindelige Skikkelse er forandret ved nogen sseet Afstemning, ere berettigede til i Almindelighed at omhandle, hvorvidt Lovforslaget, som det nu foreligger, bør antages eller forkastes.“ Minoriteten har ikke fundet sig tilfredsstillet ved denne Forandring af § 15, men vil have en mere omfattende Frihed for Discussionerne, og andrager derfor paa et Tillæg, der gaaer ud paa, at „hvad enten Vædringsforslag ere stillede eller ikke, foretages Lovforslaget derefter til endelig Forhandling.“

Med Hensyn til disse fra hinanden afvigende Forslag maa jeg nu først bemærke, at man ikke i Grundlovens Bestemmelser om Sagens gjentagne Behandling kan finde Noget, som i denne Henseende binder ved at fastsætte Regulativets Indhold; men jeg skjøner ikke rettere, end at Sagen virkelig behandles tredje Gang, naar den berammes til Foretagelse med Afgang til paa den Maade, Regulativet viser, at stille Vædringsforslag og dertil knytte den Discussion, hvortil der maatte være Anledning, ligesom derefter endelig Afstemning over den affattede Lov finder Sted. Spørgsmaalet er da, hvad der maatte være hensigtsmæssigt at bestemme i Regulativet i Henseende